

Podpora čtenářské gramotnosti na Bílovecku

4. ročník literární soutěže Bílovecké záhady

Školní strašidla



Školní rok 2014/2015

Tento ročník byl věnován v rámci Roku školy ZŠ na Komenského ulici v Bílovci

Děkujeme za finanční podporu Městu Bílovec a Nakladatelství Grada

Školní strašidlo Emílek

Matěj Šír, 8 let

Oceněná práce

Začalo to v roce 1975, kdy se položil první kámen Základní školy J.A. Komenského v Bílovci. Tu noc, když všichni odešli domů, se stalo něco zvláštního. Všechn připravený beton, malta, cement, vše, co dělníci přivezli na zítřejší práci, bylo rozsypané kolem staveniště. Když dělníci dalšího rána přišli do práce, byli velmi naštvaní a mysleli si, že to udělali nějakí neposlušní kluci. Pravda byla jiná a tu netušil nikdo. Další ráno se vše opakovalo, všude nepořádek a rozházené věci.

Všechnu tu neplechu způsobilo strašidlo Emílek, které se hrozně nudilo a bavilo ho dělat všem problémy. Když byla škola postavená, nastěhoval se Emil dovnitř a začal tropit naschvály dětem, které do školy chodily. Schovával jim věci, bral svačiny, přemísťoval batohy.

Naštěstí byl Emílek malý, proto nic neodnesl moc daleko. Takže když někdo něco postrádal, stačilo se podívat po třídě nebo zajít do vedlejší třídy. Přes den přemísťoval méně věcí, přece jen by během dne byly věci pohybující se ve vzduchu nápadné. Zato večer, když se setmělo a ve škole nikdo nebyl, nastávala pro Emilka nejoblíbenější doba. Zhasínal a vypínal světla, spouštěl alarm, schovával zapomenuté věci.

Jednoho večera se zase nudil a vymýšlel lumpárny, které ještě neudělal, a nenapadlo ho nic lepšího, než ucpat všechny záchody toaletním papírem. Do rána, než přišly děti do školy, všechny záchody přetekly a celou školou protékala voda, která nepěkně zapáchala.

Tato lumpárna už děti, učitele i paní ředitelku pěkně naštvála. A právě tehdy se to stalo, Emílek zmizel, ve chvíli, kdy v celé škole nebyl nikdo, kdo by měl z jeho činu radost, neměl důvod ve škole zůstat.

Takže v naší škole se dodnes občas ztrácejí věci, ale už za to nemůže strašidlo, ale nepořádní žáci.

Strašidelný host

Anna Seligová, 9 let

Oceněná práce

Existuje mnoho škol a jedna je i ve městě Bílovec. Ale je to jiná škola, je strašidelná. Chodilo do ní strašidýlko Emílek Kamílek, kterému nikdo neřekl jinak než Kamílek. Když Kamílek vystudoval strašidelnou školu, musel jít na nějakou lidskou.

Byl přiřazen do třídy 3. A v jedné bílovecké škole. Když přišel do třídy v neviditelném kabátku, začaly se dít věci. Strašně zlobil. Paní učitelka si jednou vzala černé kalhoty a Kamílek jí na židli nastrohal bílou křídou. Paní učitelka si toho nevšimla a sedla si a z černého bylo bílé.

Nebo po vyučování umyl tabuli krásně dočista, ale octem, takže druhý den na ni nikdo nenapsal ani písmenko. V 3.A byl chaos. Když děti měly něco napsat na tabuli, bral jim z ruky křídou. Na konci školního roku přiletěla strašidelná inspekce, podívat se, jak Kamílek straší.

Ten poslední den před prázdninami se děti rozhodly, že se pokusí vypátrat, kdo to v jejich třídě straší. Kamílek ukázal strašidelné inspekci třídu 3. A. Strašidelná inspekce si vše zapisovala. Děti o přestávkách hledaly každou stopu. Strašidelná inspekce řekla: „*Pošleme ti výsledky za dva týdny, ale myslíme, že jsi na tom dobře,*“ a odešli.

Kamílek jim mával a nevšimnul si, že za ním stojí děti, otočil se a vrazil do nich. Děti rychle zareagovaly a chytily ho. Děti se radovaly a Kamílek musel slíbit, že už v žádné třídě nebude strašit.

Kamílek to slíbil, takže mohl zůstat ve škole ZŠ Komenského Bílovec a všem tam pomáhal.

Školní strašidlo

Štěpán Kouba, 9 let

Čestné uznání

V jedné škole žil ohnivý pes. Jmenoval se Lišák Ohnivák. Jedl dětem o přestávce svačiny, když ve třídě nikdo nebyl. Jednou potkal uklízečku. Uklízečka po něm hodila mokrým hadrem. Ohnivák zasyčel a utekl.

Od té doby byl ještě naštvanější a začal žrát všechno jídlo, co našel – i v jídelně. Všichni, děti i učitelé, museli od té doby jíst jenom kaši. Tu Lišák Ohnivák neměl rád.

Jednoho dne čmuchal Lišák Ohnivák zase v jídelně. Číhala tam ale na něj hlavní kuchařka. Chrstla po něm vodu z kbelíku. Objevila se pára a Lišák Ohnivák zmizel. Od té doby už ho ve škole, ani v jídelně nikdo nikdy neviděl. A žáci a učitelé mohli zase jíst řízky, pizzu, špagety a všechno, co je napadlo. Naštěstí, protože kaši již nemohl nikdo ani vidět.

Zacinkal zvonec a povídka je konec.

Strašidýlko Famfulínek

Anežka Dreslerová, 9 let
Oceněná práce

Jmenuji se Anežka, chodím do 3. třídy a chtěla bych vám vyprávět o našem strašidýlku. Každá škola má svého ducha, skřítku nebo strašidlo. I ta u nás ve Velkých Albrechticích.

No a jaké je to naše strašidlo? Jako děti v naší škole. Trošku hodné, trošku zlobivé. A co vlastně dělá? Čmárá dětem do sešitu, když se nedívají. Vyměňuje svačiny, schovává věci, napovídá při prověrkách. Večer, když už ve škole nikdo není, hraje si v tělocvičně nebo v družině.

A je pořád smutné, protože nemá jméno. Zatím mu ho nikdo nedal.

Jednoho dne přestoupila na naší školu holčička z Bílovce. Jmenovala se Bětuška. Byla nová a nikdo se s ní nebavil. Chodila po chodbách pořád sama. V družině seděla v koutě a s nikým si nehrála. Strašidlu jí bylo líto. A tak jednou, když zůstala v šatně úplně sama, tak se jí ukázalo. Bětuška se nejprve lekla, ale když viděla, že strašidlo je smutné, začala si s ním povídat.

Od té doby si spolu hráli a povídali. Nikdo jiný strašidýlko neviděl, jen Bětuška. Bětušce bylo divné, proč je strašidýlko pořád tak smutné. Zeptalo se ho a odpověď jí zaskočila.

Bylo smutné, protože mu ještě nikdo nedal jméno.

Bětuška začala přemýšlet. Přemýšlela jeden den, druhý den, týden, měsíc a pořád nemohla přijít na to pravé jméno. Až jednou, před spaním jí to pravé jméno napadlo. Budu mu říkat strašidýlko Famfulínek. Moc se těšila, až druhý den to jméno řekne strašidýlku.

Těšila se tak moc, že nemohla usnout a druhý den zaspala do školy. Přišla pozdě a všichni se jí smáli. Bětušce to ale nevadilo. Moc se těšila, až bude přestávka, aby se mohla sejít se strašidýlkem na chodbě. Strašidýlko ale nikde nebylo.

„*Asi taky zaspalo,*“ pomyslela si Bětuška. O to větší radost pak měla, když se setkali v odpolední družině. Bětuška řekla: „*Mám pro tebe překvapení!*“ „*A jaké?*“, řeklo strašidýlko. „*Vymyslela jsem Ti jméno. Budeš se jmenovat Famfulíkek.*“ Strašidýlko se nejprve zamračilo, zamyslelo a pak zaradovalo. Nakonec vykřiklo: „*To je ale krásné jméno, Bětuško! Moc Ti za něj děkuji. Ted' jsem nejšťastnější strašidýlko na světě.*“

Od té doby už strašidýlko nikdy nebylo smutné. A tak, jako se radovalo strašidýlko, radovala se i Bětuška, že mohla udělat strašidýlku radost.

Školní strašidlo Otylka

Anna Marie Ševečková, 9 let

Oceněná práce

Každým rokem máme spaní ve škole. Jednou jsem se na něm vzbudila. Všichni už spali. Potřebovala jsem na záchod, tak jsem šla. Jdu a najednou slyším, že na školní půdě někdo šlape. Bylo tam otevřeno, což nikdy nebývá. Viděla jsem tam nějakou osobu, tak jsem se tam šla podívat. Přišla jsem k té osobě a zeptala jsem se jí: „Kdo jsi?“

„Já? Já jsem školní strašidlo. Otylka jméno mé.“

„Já jsem Mari,“ odpověděla jsem. „Ale jak, školní strašidlo?“

„No, pomáhám dětem, aby se jim všechno povedlo, ale když jsou prověrky, nebo písemky, nestíhám to. A tak spousta dětí nakonec dostane špatnou známku.“

„No jo ty prověrky jsou čím dál náročnější. A tebe vidí i paní učitelky?“

„Ne, jenom děti. To sis myslela, že by vaše paní učitelka nechala strašidlo opravovat dětem písemky? Nebo prověrky?“

„Ne, to já jenom tak,“ odpověděla jsem. „A to o tobě všichni vědí? Já myslím děti. Víš“

„Ne, po prvním spánku všechno zapomenou.“

„Takže i já zapomenu?“

„Ty ne. Už je moc hodin, běž spát. A někdy zase přijď,“ volala na mě Otylka.

Šla jsem spát a nikdo se nic nedozvěděl.

Až dnes.

O Tabuláčkově a Křídáčkově

Abigail Mojová, 10 let

Oceněná práce

Vy neznáte Křídáčka a Tabuláčka? To jsou přece školní strašidylka. Každý v naší škole je zná. A kdepak se tam vlastně vzala? To nikdo neví. V naší škole bydlí od nepaměti. Jsou to dva velmi dobří staří kamarádi. Prožili spolu velká dobrodružství. Oba jsou velmi stateční a veselí, ale každý z nich vypadá úplně jinak.

Tabuláček má krátké ploché tělíčko, které slouží zároveň jako hlavička. Jeho končetiny jsou štíhlé a drobné. Tabuláček je z jedné strany černý a z druhé strany zelený-to aby dokázal splynout s různými barvami tabule. Jeho ploché tělo totiž dokáže měnit tvar. Ve chvíli, kdy nechce, aby ho děti nebo paní učitelka viděli, zploští svoje tělíčko natolik, že se stává na tabuli neviditelným. Tabuláček bývá na konci vyučování pořád popsáný křídou, protože paní učitelka nepoznává, že vlastně nepíše po tabuli, ale na jeho ploché tělíčko.

Křídáček je k nerozeznání od bílé školní křídly, ale nepíše. To totiž nemá vůbec rád. Křídáček má tělo pevné, ale pružné. Chodí tak, že skáče, anebo se kutálí. Dokáže se schovat mezi křídly tak dokonale, že paní učitelka nepoznává, že to vlastně není křída. Má takové nalepovací ručičky, které dokáže nalepit na tabuli a na školní lavici, ale na nic jiného.

A teď vám budu vyprávět příběh, který spolu se mnou a se spolužáky prožili. Jednou, když bylo spaní ve škole, tak se zachoulili do třídy, kde spí holky, takže do první a druhé. Nikdo z nás nemohl usnout, tak nám Křídáček a Tabuláček zahráli divadlo o Červené Karkulce. K nim se připojily taky Vanda a Samanta. Po divadle jsme sice spali, ale jenom chvíli. Tak jsme hráli polštářovou bitvu. Pak jsme uspořádali pyžamovou párty, která byla asi do půl jedné. Potom už jsme všichni spali, dokonce i Křídáček a Tabuláček. Ráno jsme nebyli moc vyspaní, ale nám to nevadilo. Za chvíli si pro nás přišli rodiče.

Křídáček a Tabuláček zůstali ve škole, ale byli rádi, že si to tak užili.

A TO JE KONEC MÉ POVÍDKY.

Noc ve škole

Natálie Langrová, 10 let

Oceněná práce

Jednoho krásného dne nám paní učitelka slíbila, že budeme spát ve škole. Všichni jsme se na to moc těšili.

Jakmile jsme dorazili do školy, vybalili jsme si věci, roztáhli jsme si spacáky a paní učitelka objednala pizzu. Všem nám moc chutnala. Když se setmělo a vysvitly první hvězdičky, vyrazili jsme s celou třídou na dlouhou cestu plnou poznání do kostela, kde už na nás čekal pan farář s povídkami o albrechtické Bílé paní.

Dozvěděli jsme se, že krádná Bílá paní hlídá školu, školku, zdejší kostel a celé Velké Albrechtice. Celou cestu zpátky jsme si vykládali strašidelné historky o duších, vlkodlacích a upírech.

Když jsme přišli do školy, vytáhli jsme hry, které jsme si přinesli z domu a rozbalili plno sladkostí s popcornem. Jakmile jsme dohráli hry, tak nám paní učitelka řekla, že už je pozdě a měli bychom jít spát. Tak jsme si vyčistili zoubky a zachumlali se do teplých spacáků.

Další den ráno po probuzení nás čekalo velké překvapení. Na učitelském stole byla obrovská nutella se vzkazem od albrechtické Bílé paní. Na vzkazu bylo napsáno:

Tahle nutella je pro žáky čtvrté třídy, kteří jsou hodní, milí, přátelští a budou dávat ve škole pozor.

Všichni byli moc rádi a vrhli se se lžičkami na dobrý hnědý krém.

Postupně začaly do školy přicházet další děti a začal normální školní den.

Strašidlo ve škole

Šárka Walczyshová, 10 let

Čestné uznání

Jednou se mi zdálo o strašidle v naší škole.

Strašidlo se umělo zvětšovat a zmenšovat.

Žilo hlavně v kuchyni nebo v jídelně.

Když děti obědvaly, vykukovalo na ně z talíře, koulelo očima a vyplazovalo na ně jazyk. Děti nechtěly chodit do jídelny, protože se ho bály.

Když už do jídelny nechodily žádné děti, začalo být strašidlu smutno. Rozhodlo se, že už nebude děti strašit. Začalo se s nimi bavit. Už je nestrašilo.

Začalo jim pomáhat s úkoly, hrálo si s nimi.

Děti si na něj zvykli a nakonec byli velcí kamarádi.

Jirkův nejhezčí školní den

Karin Poppová, 10 let

Čestné uznání

Jednou dávno chodil do slatinské školy dobrý žák Jirka.

Paní učitelka žákům povídala o starém kabinetu, ve kterém jsou prý ukryté velmi staré knihy. Jirku ten příběh hrozně zajímal, a proto se rozhodl, že kabinet vypátrá.

Do školy přišel dřív než obvykle a dal se do pátrání. Nejdřív nemohl nic najít, ale potom si v kotelně v koutě všimnul malinkých dveří. Vedle těch dveří byl i malý, malinký klíček. Jirka se bál, ale byl zvědavý a proto opatrně odemknul. Šel nahoru po schodech a zdálo se mu, že jsou nekonečné, protože jich tam bylo moc. Nakonec ale přece došel nahoru do místnosti, ve které bylo hrozně moc knih. Jirka tolik knih pohromadě nikdy neviděl. Hned mu bylo jasné, že je v tom starém kabinetě, o kterém jim vyprávěla paní učitelka.

Jirka si začal knihy číst a vtom se před ním něco mihlo. Byl to skřítek a přiběhl k Jirkovi a ptal se na jeho kamarády. Jirka mu řekl, že jeho kamarády neviděl, ale že mu je pomůže najít. Pomohl mu je hledat a nakonec je našel v jedné veliké skříni a tam zrovna odpočívali.

Se skřítkem se skamarádil. Skamarádil se i s jeho přáteli Bílou paní a malým duchem. A potom jim Jirka povídal o lidském světě a oni mu zase povídali o strašidelném světě. Jirka je naučil hrát různé lidské hry. Ale potom už Jirka musel jít. Ale než odešel, dali mu prstýnek, na kterém byl maličký duch.

Když se Jirka příště vrátil, dveře, kterými přišel, už tam nebyly. Jirka si myslel, že se mu to jenom zdálo, ale měl ten prstýnek! Takže to byla pravda!

Ale pamatujte: NIKOMU ANI MUK!

Existují strašidla?

Radoslav Bialík, 11 let

Oceněná práce

Připravil jsem si pro Vás krátké vyprávění na téma „ŠKOLNÍ STRAŠIDLO“. Je to příběh, který mi vyprávěl můj tatínek v době, kdy jsem byl ještě malý kluk.

Chodil taky do školy na Komenského ulici v Bílovci a pamatuji si, že mi často vyprávěl o strašidle, které se zjevovalo v prostorách školy a to jen ve večerních hodinách, kdy už byli všichni žáci doma a škola zůstala prázdná a opuštěná. Strašidlo chodilo po celé škole, umělo procházet přes zavřené dveře a snad dokonce i létat. Nikdo z žáků ho ale nikdy neviděl, jen někteří lidé, kteří procházeli večer kolem školy za úplňku měsíce, tak viděli někdy rychle se pohybující světlo podél oken v různých třídách školy. Lidé, kteří světýlko viděli, si neuměli vysvětlit, o co se jedná, a tak si pro svá vyprávění vytvořili představu školního strašidla. Ve třídách žáků, ale také v kabinetech učitelů prý hledalo ty žáky, kteří mají špatné známky a ve škole zlobí své učitele. Strašidlo si takové žáky vyhledalo a v jejich snech je chodilo strašit a to až do doby, než si ve škole zlepšili své známky.

Tatínek mi vyprávěl, že si jeho kamarádi ze školy o školním strašidle z jejich snů často povídali a že vypadalo někdy jako vodník, čert nebo snad dokonce jako upír. Každému z nich se strašidlo zjevovalo v jiné podobě. Všichni se strašidla hodně báli, a tak se raději začali lépe učit a více se připravovat do školy. Pak už strašidlo z jejich snů úplně zmizelo. Pokaždé, když se připravuji do školy, tak si na tatínkovo strašidelné vyprávění vzpomenu a slyším jeho větu, jak říká : „ *Pořádně se uč a nemusíš se bát žádných strašidel.* “ A tak se raději snažím do školy lépe připravit. Nechtěl bych se nikdy ve svém snu s nějakým strašidlem potkat. Když dostanu ve škole horší známku, bojím se strašidla, ale jsem rád, že mě ve snu strašit nepřišlo.

Dnes, když už jsem starší a vím, že strašidla neexistují, tak podezírám svého tatínka, že žádné strašidlo ve škole nikdy nebylo a že vyprávění svých spolužáků si vlastně vymyslel. Myslím, že tím svým vyprávěním o školním strašidle chtěl, ať jsem do školy vždy dobře naučený a připravený a pak se nemusím žádných strašidel ani špatných známek ve škole bát.



Stará kniha

Vojtěch Král, 11 let

Oceněná práce

Jednou do 5. třídy naší školy nastoupil nový žák Denis Badovský. Přestoupil, protože z jeho bývalé školy ho pro výrazné zlobení vyhodili. Po dvou týdnech už Denis docela znal novou školu i spolužáky, a tak přestal být nervózní z paní učitelky, ostatních žáků a nového prostředí. Zvláště jakmile se skamarádil s místními zlobivci Martinem Destruktou a Honzou Evilem.

Na konci vyučování začal dělat lumpárny i v této nové škole a jeho kamarádi Honza a Martin mu v tom vydatně pomáhali. Třeba nalévali vodu do odpadkových košů, spouštěli školní zvonění, kdy se jim zachtělo, a nejhorší bylo, když přišli na to, jak zapnout alarm pro evakuaci a donutili úplně všechny v panice vyběhnout před školu v domněnku, že opravdu hoří.

Zhoršovaly se jim známky, měli několik poznámek, ale to klukům vůbec nevadilo, naopak zlobili ještě víc. Neplatily na ně zákazy, ani tresty. Učitelé, ani rodiče si nevěděli rady. Byli zoufalí. Proto zkusili poslední možnost – starou školní kroniku, která dlouhé roky tiše ležela ve školní knihovně na dolní polici v nejtemnějším koutě. A v ní našli to, co potřebovali. Psalo se tam o zaklínadlech, která vyvolávají strašidla, která už před několika lety napravovala zlobivé žáky. Učitelé měli na výběr z několika strašidelných tvorů. Jedním z nich byl Námluva, který neustále opakoval zlobivci, co špatného udělal, až to bylo tak otravné, že zlobivec přestal zlobit, aby to nemusel poslouchat stále dokola. Zrcadlák, který udělá zlobivci tu samou špatnou věc, kterou on udělal někomu jinému. Ale nakonec si vybrali Zmizáka, který nechá zmizet věc, kterou zlobivci chtějí použít na lumpárny, aby se objevila poté, co si ji všichni přestanou na chvíli všimnout. Učitelé začali Zmizáka vyvolávat pomocí zaklínadel. Když se jim to konečně povedlo, kluky to ihned začalo štít. Jakmile chtěli vytopit odpadkového koše, voda z kelímku zmizela.

Kluci nemohli páchat škodu, a proto s tím přestali. Když nemohli zlobit, začali se i více učit a dávat pozor. A protože kniha pomohla, dostala místo na nové krásné polici v knihovně. Všichni měli radost, učitelé, rodiče a i ta stará kniha.

Šachohrátky s duchem

František Kovačič, 11 let

Oceněná práce

Jednou v létě, když slunce hřálo, až to bylo k nevydržení, se dva malí kluci nechtěně přičinili o dobrodružství, o kterém vám teď chci vyprávět... Alex zakopl o kámen a zařval bolestí: „*Aúúúúúúú!*“ „*Dávej pozor,*“ pronesl Ondra klidně, jakoby si toho ani nevšiml. Bylo strašné vedro a oba kluci byli vyčerpaní. Domů se jim však nechtělo. Najednou se ozvalo: „*Húúúúú!*“ Alex udělal pár kroků dozadu a polekaně zašeptal: „*Co to bylo?!*“ „*Nevím,*“ odvětil Ondra, „*ale pojďme to zjistit.*“

Alex trochu váhal, ale když viděl, jak jeho kamarád jde po stopě toho zvuku, rozhodl se, že ho v tom nenechá a rozběhl se za ním. „*Počkej,*“ křikl Alex. „*Pšššš! Tiše, něco jsem zaslechl a vypadá to, že to jde z támhle toho baráku. Pojďme to prozkoumat,*“ řekl Ondra. „*Vždyť je to naše škola, blázníš?!*“ vyhrkl překvapeně Alex a podlomil se v kolenou tím nápadem. Nakonec se však nechal od Ondry přesvědčit a oba kluci byli rozhodnutí, že se v prázdné škole porozhlédnou. Do školy se dostali otevřeným oknem, které zřejmě pan školník zapomněl zavřít, nebo jen zrovna větral. Oba vklouzli dovnitř.

Najednou se ozvalo: „*Húúúúúúúúúmmm,*“ a bylo to ještě strašidelnější než předtím. Oba vypískli. Zdálo se, jakoby něco nebo někdo utíkal po schodech. Kroky se ozývaly čím dál blíže a blíže. Kluci uviděli, jak přes chodbu přeběhla tmavá postava. Alex už chtěl utéct, jenže upadl. Na zemi mu zduřevněly nohy a on už nevstal. Ondra také pomýšlel na útek. Když však viděl, jak jeho kamarád leží na zemi a nemůže vstát, musel mu pomoci. „*Alexi, vstávej, ty pako jedno,*“ povzbuzoval ho Ondra. Najednou se kolem nich udělal velký oblak páry. Nebylo skoro vidět. Z páry se vynořila postava celá v černém. Podala Alexovi ruku a zvedla ho. „*Kdo jste?*“ drkotal Ondra. Postava jim pokynula, aby šli za ní. Když strachem ochromeni došli do ředitelny, postava konečně promluvila. „*Jsem duch prvního ředitele této školy. Po smrti mi ovšem nebylo dáno odpočinku. Musím se vždy o prázdninách ve škole zjevovat a dohlížet na to, že se v této škole nefalšuje vysvědčení. Sám jsem vystavil falsifikát, který dopomohl slabému žákovi k významné pozici. Rozhodnutí toho žáka pak negativně ovlivnila životy mnohých nevinných,*“ duch se odmlčel. Po chvíli dodal: „*Vysvobodit mě může jen ten, kdo mě porazí v šachách,*“ opět se odmlčel. Po chvíli dodal: „*Jenže jsem bývalý mistr světa.*“ Nastalo ticho, které přerušil až Alex: „*Já si s vámi zahraji.*“

Duch vyhrkl překvapením a nadšením zároveň. Pak však vyhrkl, „*Jak by mohl vyhrát školák proti mistru světa?*“ Alex se nedal a přesvědčil ho, aby si s ním zahrál. Začali. Zprvu se zdálo, že Alex vyhrává, jenže pak mu duch sebral skoro všechny figurky. Hra se zdála již prohraná. Ondra si všiml tahu, jenž by Alexovi zajistil výhru. Jak to však udělat, aby to duch neviděl? Duch jim totiž na začátku řekl, že nesmí podvádět, jinak stejně nedojde klidu. Ondra Alexovi špitl: „*Královnou na A čtyři.*“ Alex neváhal a posunul královnou. Duch se zaradoval. „*Tys vyhrál! Ó ano, tys vyhrál.*“ A zmizel klukům před očima. Ještě se ozvalo: „*Děkuuuujiiii!*“

Oba kluci vyběhli k nejbližšímu východu. Utíkali rovnou domů. Když běželi jejich ulicí, Alex se zeptal: „*Našeptávání není podvod?*“

„*To zrovna ne, ale duch řekl, že podvádět nesmí on, o nás nemluvil,*“ řekl vesele Ondra. Oba byli rádi, že mají dobrodružství za sebou...

A to je konec mého vyprávění.

Tajemství školního skřítků

Vanda Adamcová, 11 let

Čestné uznání

Jednoho dne v pátek jsem šla sama do mé školy na ulici Komenského v Bílovci. Když jsem vstoupila do šatny, tak jsem hned uviděla, jak na šatní skřínce sedí skřítek. Protože se to nehýbalo, začala jsem si myslet, že tam jen někdo zanechal svého plyšáčka, a protože nebyl můj, zanechala jsem jej na místě, aby jej nikdo neviděl. Pomalu jsem se převlíkla a šla po chodbě do své třídy. Jakmile jsem procházela okolo dalších šatních skříní, slyšela jsem, jak se za mnou ozývají nějaké zvuky. Počkala jsem, až je zase uslyším a rychle jsem se otočila. Vtom jsem uviděla, jak za mnou skáče po skřínkách ten samý skřítek, kterého jsem měla za plyšáka. Jakmile mě zahlédl a uviděla, že se na něj dívám, tak nějakým zázrakem nebo kouzlem zmizel. Já jsem si jen pomyslela: „*To je záhada, on žije!*“. Šla jsem pomalu do své třídy 5.B. Když jsem otvírala dveře, objevil se ten skřítek opět přede mnou. Já se polekala, protože zblízka vypadal fakt strašidelně. Měl velké zelené uši, modrý nos, tři tlusté černé vlasy, kdy každý ležel jinám směrem, hlavu měl jak velká šišatá krychle, červené kulaté oči. Jakmile se na mne usmál, tak mu byly vidět velké zelené zuby. Když jsem se po chvilce vzpamatovala z leknutí a pořádně si skřítko prohlídla, pokusila jsem se na něj promluvit. Chtěla jsem zjistit, jestli ten malý bambula umí naší řeč. První jsem se mu představila:

„*Jmenuji se Vanda. Jak se jmenuješ ty, šmudlo?*“

A skřítek ihned zareagoval a odpověděl: „*Já se jmenuji skřítek Dodo.*“ Z toho, že mi rozumí a umí taky mluvit jsem byla šťastná a překvapená zároveň. Proto jsem se ho zeptala, co tady dělá. A na to mi skřítek Dodo odpověděl, že zabloudil z říše skřítků, do které jej může zpět dostat jen kluk nebo holčička, která dostane za jeden den školy dvě jedničky. A potom pomocí kouzelné hůlky a zaklínadla jej dostane do říše skřítků. Já jsem Dodovi slíbila, že udělám všechno proto, aby se dostal zpět do své země, i když mě mrzelo, že tím ztratím nového kamaráda. Posadila jsem se do lavice a čekala příchod paní učitelky. První hodinu jsme měli matematiku s paní učitelkou Rubáčovou. Tato nechtěla psát žádnou písemku, tak jsme se musela hodně snažit a neustále jsem se hlásila, aby si mě paní učitelka všimla a dala mi jedničku. Toto se mi povedlo. Huraá, ještě potřebuji jednu! Po matematice začala hodina hudební výchovy, tělocviku a vlastivědy. V těchto hodinách se mi nedařilo, i přes mou veškerou snahu na sebe upozornit a získat druhou jedničku tolik potřebnou pro záchranu skřítko Doda. Poslední hodina byl český jazyk a já jen marně doufala, co se bude dít. Do třídy přišla paní učitelka Rubáčová, která po pozdravu řekla: „*Napišeme si diktát.*“ byla šance na jedničku, ale já nikdy jedničku z diktátu nedostala. Jakmile jsme začali psát, jen jsem se soustředila, ať splním svůj úkol. Po skončení diktátu jsem přemluvila paní učitelku, aby mi diktát ihned opravila. A huráá, povedlo se! Dostala jsem poprvé z diktátu za jedna!

Poté jsem jen vyčkala do konce školy a odešla se skřítkem mezi stromy za školu a pomocí kouzelné formule – *Ať cestuješ, kde jen chceš, ať si najdeš to, co chceš, ať si u své rodiny, zatoč čtyři hodiny*- skřítek zmizel.

Já jsem měla radost, že jsem mohla někomu pomoci. A dnes mě každý večer skřítek ve snu navštěvuje a společně si povídáme, jaké je to u nich v jejich světě.

Školní strašidlo Emilek

Diana Marková, 12 let

Oceněná práce

Bylo jednou jedno strašidlo jménem Emil, ale všichni na něho volali „Strašpytlíku!“ Emilek byl totiž strašidylko bojácné, které se stále jen učilo, četlo si knížky a nikdy nikoho nepostrašilo. Naopak, když na něj někdo „vybafl“, hned se polekalo až hrůza.

„Tatínku, co s tím naším Emilkem budeme dělat,“ povzdechla si jednou večer paní Strašidláková. „Viš co, měl by jít strašit někam mezi děti, aby si dodal odvahu,“ namítl tatínek. „, To je dobrý nápad, určitě bude vymýšlet pěkné strašidelné kousky, aby děti pobavil a rozesmál, a to ho bude ohromně bavit,“ radovala se maminka. „Tak ho třeba pošleme na Základní školu Komenského v Bílovci. Chodí do ní spousta šikovných dětí, protože to je velká krásná škola, kde se hodně sportuje. Tam se mu bude moc líbit, ale nejlépe se mu strašení bude dařit v té obrovské sportovní hale, tam se toho dá navyvádět!“

Hned na druhý den Emilka poslali do školy. Tolik krásných tříd, učeben a šaten ještě nikdy neviděl. Nejdříve si ji celou pořádně prozkoumal a našel si skrýš, do které se bude před roz dováděnými dětmi schovávat. Potom už jen čekal na své nové kamarády a velmi se těšil na svůj nový život školního strašidla.

Také dětem na Základní škole Komenského v Bílovci začal trochu jiný školní život. Od toho dne, kdy se žákem školy stalo i strašidylko Emilek, se začaly dít ve třídách, na chodbách i v jídelně podivné věci. Zvonek zvonil, kdy neměl, dveře se samy otevíraly a zavíraly, světla najednou zhasínala a z různých zákoutí se ozývaly rachotivé zvuky. Nejhůře na tom byli zlobiví žáci, těm se stále ztrácely sešity a knihy, někdo jim snědl svačinu, občas se jim vysypala aktovka, a mohli vysvětlovat, co chtěli. Hodným dětem zase naopak někdo pomáhal s učením, vždy všechno našli, když jim chtěl někdo ublížit, byl potrestán. Pan školník si brzy všiml, že má proti nepořádníkům na škole dobrého spojence. Emilek sbíral zatoulané věci, zavíral otevřená okna, vypínal počítače, prostě hlídal, aby se na nic nezapomnělo. Když ale někdo byl tam, kde neměl, hned spustil alarm a hulákal tak, že si každý dobře rozmyslel, kudy má jít. Za tmy si na cestu po škole a hlavně do sportovní haly troufli jen největší odvažlivci. Postupem času si na malé strašidelné příhody všichni zvykli, ale všechno jednou končí!

Strašidylko Emilek vyrostlo, absolvovalo devět tříd strašení a maminka s tatínkem rozhodli, že je čas přestoupit na střední školu na obor vyšší strašidelnictví. „To se mi bude stýskat,“ naříkal Emilek, „jsem ale rád, že se kluci a holky pobavili a některé jsem naučil většímu pořádku, stejně se mi ale odtud vůbec nechce!“ „Ještě si můžeš párkrát zahrát fotbal a na školní akademii si s dětmi zatančit,“ slíbil tatínek. Emilek byl tak šťastný, že zase na chvíli zapomněl strašit a dováděl mezi dětmi jako malý. Když se podíváte pořádně na fotografie, určitě tam v rožku objevíte malý stín. To je ono, naše strašidylko Emilek.

Hrůza ve škole

Matěj Mrva, 12 let
Oceněná práce

V Bílovci na Komenského ulici pod zámek stála velká budova. Všechny děti ve městě si vykládaly, že v ní straší. Dokonce se říkalo, že když tam někdo vejde, tak ho to nadosmrti změní. Pokud vůbec vyjde ven. Nedaleko ve městě žili tři kamarádi, kterým se to zdálo jako nesmysl. Všichni byli stejně staří a každý den chodili kolem té velké budovy s maminkami si hrát do školky. Vždycky, když procházeli kolem velkých tmavých oken domu, slyšeli strašidelné zvuky. Někdy v budově slyšeli řev, jako když smečka lvů se bije o kořist. Někdy slyšeli nářek a úpění jako z hororového filmu. A někdy zase bylo ticho, jako kdyby tam nikdo nikdy nebyl. Pokaždé, když šli kolem, se pevně chytli rukou maminek a se zavřenýma očima rychle prošli.

Kluci pomalu stárli a jednoho dne jim maminky při cestě domů ze školky řekly, že zítra ráno půjdou společně do té velké a strašidelné budovy. Kluci ani nedutali, jak se začali bát. Večer nemohli strachy ani usnout, co se zítra bude dít. Proto jednoho z nich napadlo zavolat ostatním klukům, že se musí na zítřejší cestu do strašidelného domu pořádně připravit. Každý si nachystal batůžek, do kterého si dal důležité věci, které by se mohly zítra hodit – baterku, dřevěný prak a oblázky, toaletní papír, nějakou dobrotu na posilnění a samozřejmě ochránce plynáčka.

Takto vybaveni se ráno společně potkali před tou hroznou, velikou a děsivou budovou. Pevně se chytli maminek za ruce a se strachem v očích vešli do otevřených dveří, které vypadaly jako brána do pekla. Ale jakmile překročili práh domu, jaké bylo jejich překvapení! Místo zaprášených oprýskaných omítek, pavouků na stěnách, plesnivých zdí a hordy krvežíznivých příšer, které je budou chtít sníst, tak je čekalo velké překvapení. Za dveřmi stála usměvavá paní, která všechny mile přivítala. Za paní stálo několik dětí, které se smály. A nebyla to strašidla. Všude bylo čisto a uklizeno. Na stěnách visely veselé obrázky. V oknech bylo mnoho květin. Kluci se nestačili divit a úplně zapomněli na svůj strach. A paní, co stála u dveří, řekla: „*Tak milí chlapeci, já jsem paní ředitelka a vítám vás v naší škole.*“

A tak tři kluci místo do domu hrůzy začali chodit do školy. A dokud neumřeli, tak tam chodí dodnes.

Školní strašidla

Vojtěch Kubíček, 12 let

Čestné uznání

Dne 18. září roku 1986 se v Základní škole Komenského v Bílovci ztratil žák jménem Honza. A hned bylo jasné, že ve škole se dějí záhadné věci. Na druhý den škola přivítala detektiva Špačka. Detektiv Špaček se vyptával všech kamarádů ztraceného Honzy. Jeden z jeho kamarádů řekl: „*Honza si jen zapomněl aktovku ve třídě.*“ Na druhý den se ztratil další žák a zbyl po něm batoh a bunda. Detektiv Špaček si pomyslel, že tuhle záhadu musí rychle vyřešit, jinak se začnou ztrácet další žáci.

A tak se zeptal všech učitelů, který den se Honza ztratil, a jestli si nevšimli něčeho podivného. Jedna paní učitelka hlásila, že se jí ztratily známky všech žáků. Detektiv Špaček se rozhodl, že bude nejprve pátrat po škole a potom půjde za rodiči ztracených žáků.

Jak tak pátral, našel v koši na záchodech bílé prostěradlo a řekl si: „*Kdo by vyhazoval ve škole prostěradlo?*“ Dívá se a dívá na prostěradlo a zjišťuje, jestli na něm nenajde nějaké stopy. Našel černé vlasy a z toho usoudil, že pachatel musí mít černé vlasy. Po zjištění odešel do ředitelny a vše sdělil panu řediteli.

Odpoledne se šel vyptávat rodičů dětí, ale nedozvěděl se nic nového.

Dalšího dne se vydal do školy hledat další stopy, ale dozvěděl se špatnou zprávu. Ztratil se další žák. Teď už se detektiv Špaček opravdu rozzlobil a řekl: „*Vezmu to do vlastních rukou a prohledám celou školu sám.*“ Začal od prvních až po deváté třídy, ale opět nic nenašel. Přemýšlel, kde ještě může pátrat. Napadly ho kabinety učitelů a sborovna. Dopadlo to stejně, opět nic nenašel. Už zbývá jen jediné místo, kde by mohl něco najít! Je to ředitelna. Šel ihned tam a ve skříni pana ředitele našel bílé prostěradlo. Viník byl dopaden.

Ztracené děti se našly schované ve sklepě. Pan ředitel byl dopaden a usvědčen. Přiznal se, že žáky schovával, aby nedostali další pětku z písemky, protože by propadli a nepostoupili by do dalšího ročníku. Nakonec vše dobře dopadlo a děti se dostaly v pořádku ke svým rodičům.

Tak skončila záhada strašidla na škole.

Duch na ZŠ Komenského

Zuzana Zástěrová, 13 let

Oceněná práce

Asi před týdnem jsem měla nějakou zvláštní náladu, nebo nevím, co to se mnou bylo, ale sama od sebe jsem strašně chtěla jít do školy. Už to, že se mi do školy chtělo jít, bylo známkou jakési slabší chvílky.

Byla jsem ale nemocná, takže jediná možnost, jak se dostat do školy ZŠ Komenského, bylo převtělit se do neviditelného ducha.

Bylo zrovna pondělí. Pro normální lidi škaredé, zdlouhavé, nudné, stresující pondělí. Děti se do školy plazily jako šneci bez slizu a lidi se práce táhli jako smrad z komína. Jen já jsem si poletovala v tom teplém, smogovém vzduchu a dívala se na protivné obličejy všech živých bytostí.

Když jsem procházela dveřmi, nedošlo mi, že moje konsistence je totožná s kouřem ostravských komínů, takže se na celé kolo rozeřval kouřový alarm. Já jsem samozřejmě, jako vždycky, zdrhala. Schytlal to jeden klučina, který nešťastnou náhodou nesl pro svého tatínka cigarety. Ředitelka ho prošmejčila, protože v tu dobu stál pod alarmem.

Dorazila jsem do třídy, kde právě probíhala hodina matematiky. Brali zrovna sinus a cosinus, ale jelikož jsem pojmy slyšela poprvé, myslela jsem si, že to jsou jména řeckých bohů. V přírodopisu s novou učitelkou probírali koloběh vody, jenže ona to začala prožívat, takže vzala konvičku s vodou na květiny a začala stříkat vodu po třídě. Samozřejmě jsem zapomněla, že cokoliv kapalného mě změní na živou bytost. A jelikož jsem visela zrovna nad odpadkovým košem, spadla jsem přímo do něj.

Ani nemusím popisovat zmatené pohledy spolužáků.

Tím pro mě den ducha na ZŠ Komenského skončil. A ne moc pěkně!

Alespoň jsem dokázala, že pondělí opravdu nikdy pěkné nebude, ať se snažíte, jak chcete.

Strašidelný automat

Jakub Kubáček, 13 let

Čestné uznání

Byl obyčejný čtvrtek jako každý jiný, měli jsme po čtvrté hodině, tudíž jsme šli jako sportovní třída na oběd. Na oběd byl řízek a bramborová kaše.

Po obědě si kluk z naší třídy kupoval všelijaké bonbóny a brambůrky. Jakmile vhodil mince a vypadly mu cukrovinky, tak ho automat vcucnul. Bohužel jsem vše viděl jenom já, a proto jsem ho taky mohl zachránit pouze já. Dlouhou jsem nad automatem stál a snažil se na něco přijít. Nenapadlo mě nic jiného, než si koupit to, co on. Jen, co jsem vhodil mince, už jsem tam byl taky!

V automatu to vypadalo jako v pekle, v dálce jsem zahlédl svého kamaráda, jak ho potvory vlečou do nějaké obrovské budovy. Po cestě všechno hořelo. U obrovské brány nikdo nestál a navíc byla otevřená. Neváhal jsem a vstoupil dovnitř. U vstupu do budovy seděl muž, jenž svíral svou hlavu pod paží. Tento bezhlavý muž mě vyzval, abych k němu přistoupil, řekl mi: „*Jestli chceš svého kamaráda ještě někdy vidět, musíš splnit dva úkoly.*“

Ten první spočíval v nalezení místnosti, ve které mého kamaráda bezhlavý muž věznil. A věřte mi, když to byla desetipatrová věž a každé patro mělo okolo čtyřiceti místností, že to bylo velmi náročné.

Jak jsem si mohl myslet, byl v desátém patře v poslední místnosti. Seděl svázaný na židli, na sobě připevněný papírek s nápisem: „*Rozvaž mě, jestli to dokážeš!*“ Snažil jsem se ho rozvázat, ale provazy byly potřeny nějakou kluzkou tekutinou. Naštěstí jsem si od kamarádů ve třídě půjčil nůžky, a tak jsem provazy přestříhl. Jen co jsem přítele vyprostil, už nás naháněla všechna monstra v čele s bezhlavým mužem, který křičel rozkazy Jen tak - tak jsme unikli.

A jaké z toho plyne ponaučení?

Nejezte tolik sladkostí a nevěřte automatům!

Školní strašidla

Daniela Ráčková, 12 let

Čestné uznání

Ahoj!

Jmenuji se Bubínek. Jsem strašidlo a straším na ZŠ Komenského. No, tedy moc nestraším. Strašení mi moc nejde, a tak jsem se rozhodl přihlásit do strašidelné školy. Dnes ráno jdu poprvé do školy. Je tu hodně strašidel. Hned jsem si našel kamaráda. Jmenuje se Hastroš. Sedli jsme si spolu do lavice, a než přišla paní učitelka, zjistil jsem, že Hastroš neumí strašit, stejně jako já.

Po příchodu paní učitelky jsme se seznámili i s ostatními spolužáky. Strašení nejde asi polovině třídy. Paní učitelka bude mít s námi určitě hodně práce. Cestou ze školy jsem pozval Hastroše k nám domů. Ukázal jsem mu školu, ve které bydlím, a kamarádovi se moc líbila. Celé odpoledne jsme spolu hráli na schovávanou. Večer, když už byla tma, jsme se rozloučili a Hastroš šel domů. Bydlí nedaleko.

Druhý den ve škole už jsme se učili strašit, ale jen nějaké základy. Teď už umíme procházet zdí. Po týdnu vyhazovali žáky, ty, které nejde naučit těžší triky strašení. Vyhodili jen mě a Hastroše.

Řekli jsme si, co budeme dělat, když neumíme strašit? Za pár dnů nás napadlo, že budeme ve škole, ve které bydlím, hodná strašidla. Hned ráno, jak přišly děti, tak jsme se s nimi seznámili. V hodinách jsme jim pomáhali a při písémkách radili. Ale občas jsme si dopřáli udělat nějakou tu rošťárnu, co jsme se naučili. Hlavně u pana školníka nebo uklízeček.

A tak v této škole rádi žijeme a ještě stále strašíme.

Kamilka a školní strašidla

Tereza Kopačková, 14 let

Oceněná práce

Bylo, nebylo, v jedné malé vesničce žila malá holčička v malém domečku s maminkou, tátou a starším zlobivým bratrem. Holčička se jmenovala Kamilka a chystala se nastoupit do první třídy místní Základní školy na Komenského ulici. Byla natěšená, jak se bude učit psát, číst a počítat.

Její bratr Láďa se jí smál a řekl jí, že ve škole jsou školní strašidla. Kamilka se trošku polekala, ale nepřestala se těšit, a že to byla statečná a zvědavá dívenka, začala se těšit i na strašidla.

Přišel první den školy, pak další a další. Nic se nedělo, až jednou při vyučování nikdo nemohl najít žádnou křídu na psaní. Druhý den to „někdo nebo něco“ asi třem dětem snědl svačinu. Jindy zase nějaký duch pár dětem odtáhl židli, a když si sedaly, tak se ocitly na podlaze. Kamilka se svěřila se svým podezřením o strašidlech své kamarádce Klárce a společně vymýšlely plán, jak vypátrat co a jak.

Jeden den přišel do třídy pan školník a ptal se dětí, zdali by někdo nemohl zůstat po vyučování ve škole, že potřebuje pomoci s kytičkami. Kamilka a Klárka se hned přihlásily. Pomohly panu školníkovi, který měl zraněnou nohu, a že byly rychle hotové, proběhly se po škole, a co se jim nestalo! Na schodišti Kamilce někdo podrazil nohu a Klárku někdo zatahal za copánky. Jak tak pátraly, dostaly se až k půdě, tam slyšely nějaký rámus, ale když otevřely dveře, nikdo tam nebyl. Dívenky byly zklamané, až jedna z nich zanádařovala, ale vtom se jim zjevily dvě průhledné postavy. Kamilka se hned zeptala: „Co jste zač?“ „Kdo se ptá, moc se dozví!“ odpověděla jedna z postav. Kamilka na to: „Chci se toho moc dovědět, proto chodím do školy.“ Postavy se zasmály: „Já jsem Nečta, a to je Nepočta, nám se nechtělo učit. Mně nešlo čtení a můj přítel nechtěl počítat. Zlobili jsme, dělali jsme lumpárny.“ „A to jste umřeli?“ vykřikla Klárka. „Ale ne, jen ty naše druhé poloviny se odstěhovaly, změnily školu a nás tady nechaly. Ony jsou teď vzorní žáci. My za nimi nemůžeme, nevíme kam. Taky se snažíme polepšit, ale moc nám to nejde, protože jak někdo ve škole zlobí, my musíme taky!“ „Jak vám můžeme teda pomoci?“ ptá se Klárka. „My nechceme pomoci, nám se to líbí, ale přesto, kdyby ve škole byly všechny děti dva dny vzorné, tak se úplně rozplyneme.“

Kamilka a Klárka šly domů a cestou přemýšlely, jak to udělat, aby dva dlouhé dny všechny děti byly hodné. Jejich škola je sice malá, ale bude to jistě těžká práce. Co myslíte, podaří se to?

